

[Viggo Hansen.]

mig paa Sinde, og det agter jeg fremdeles at gøre. Jeg kan fuldt og helt tiltræde den Tale. Den nærmeste Fremtid vil sikkert trække saa store Veksler paa det danske Erhvervsliv og det danske Samfund, at vi ikke bør paatage os mere. Jeg agter derfor ikke at stemme for den nye Plan, som nu ligger paa Tingets Bord. Dens Fremkomst har ikke i nogen Maade forandret mit Syn paa Sagen, og jeg agter derfor ikke at stemme, hverken for Kastelsplanen eller for Stormgadeplanen.

Wiinblad: Det ærede Medlem Hr. Holstein stillede det Spørgsmaal til os, om vi ansaa Voldgadeplanen for bedre end Stormgadeplanen. Jeg skal dertil sige, at det mener vi i høj Grad den er. Vi er ganske overbevist om, at Voldgadeplanen er brugelig. Jeg skal tilføje, at en Arkitekt, som er beskæftiget ved Museet, og som det ærede Medlem selv har stor Tillid til, har erklæret til mig, at nu er Voldgadeplanen tilfredsstillende for Museet. Der er ingen Tvivl om, at vort Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Stauning, og den højtærede Minister har udarbejdet en Plan, som er brugelig, og som vi kan være bekendt at stemme for.

Det ærede Medlem Hr. Zahle advarede os mod at blive snydt og narret. Jeg skal dertil sige, at jeg er temmelig overbevist om, at der er Kredse i denne Sal, der gerne vil snyde og narre os, men jeg antager ikke, at Socialdemokratiet lader sig narre og snyde. Jeg skal sige derom bl. a. følgende: Jeg nævnte før det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, som havde en mærkelig Erklæring i „Berlingske Tidende“. Dagen før, sidste Fredag, havde han begaaet en ikke mindre mærkelig Handling.

Den Dag gjorde Udvalget sit Arbejde færdigt; den ærede Formand for Udvalget takkede og afsluttede, og saa gik vi alle sammen med det Indtryk, at nu vilde der ikke ske mere i den Sag. Men medens vi i god Tro gik vor Vej, gik det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen over i Bureauet, og dér foretog han en højt uforsvarlig Ændring i Ændringsforslaget. Han indføjede nemlig en Bestemmelse om, at det, der skulde forøge Stormgadeplanen og gøre den til Voldgadeplanen, kunde kun ske ved en særlig Lov. Det vil altsaa sige, at hele Sagen skulde standses og være afhængig af, om Landstinget til syvende og sidst en Gang maaske vilde godkende den.

Jeg var ganske overrasket. Og da det ærede Medlem havde foretaget det Skridt

bag vor Ryg at sætte en Bestemmelse ind om, at der kræves en særlig Lovgivning for i det hele taget at naa det, vi vilde naa, gik han op til „Berlingske Tidende“ og proklamerede, at nu vilde det vare en Menneskealder, nu vilde det vare til næste Aarhundrede, før Sagen blev løst. Det Resultat havde det ærede Medlem ventet sig af dette Skridt.

Det ærede Medlem ser ganske vist snedig ud, men jeg havde et lille Øje med ham og gik ind i Bureauet og fik Underretning om, hvad der var sket, og fik det standset. Derpaa sammenkaldte jeg Socialdemokraterne i Udvalget, endvidere tilkaldte jeg Museumsudvalgets Formand, det ærede Medlem Hr. Vanggaard, og en af Ministeriets Embedsmænd, der beskæftiger sig med Museumsagen.

Formanden: Jeg vil henstille, at man ikke fordyber sig alt for meget i Udvalgets Forhandlinger.

Wiinblad: Det var nu ikke nogen Forhandling.

Formanden: Det er Ændringsforslagene, der her foreligger til Behandling.

Wiinblad: Jeg vil blot sige, at Udvalgets Formand, Embedsmanden og mine Partifæller i Udvalget altsaa samledes, og vi fik saa den nye Bestemmelse, der var indsat af det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, strøget og fastsatte den Affattelse, Ændringsforslaget nu har. Jeg er ganske klar over, at hvis man vil, kan man snyde og narre os, men jeg tror, at hvis dette Lovforslag vedtages, vil der blive skabt en offentlig Mening, der ikke taaler at blive snydt og narret.

Det ærede Medlem Hr. Zahle sagde om de tre Ejendomme ved Vester Voldgade, at de ikke kunde komme ind i Planen uden ved særlig Lov. Her er Finessen. Hvis det var lykkedes det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen at faa indføjet den Bestemmelse, han arbejdede paa, vilde disse Bygninger ikke kunne være føjet ind i Planen uden ved særlig Lov, men nu kræves der kun en Bevilling paa Finansloven. Selvfølgelig maa alt, hvad der fremtidig skal ske ved Museumsarbejdet, ske ved Bevilling paa Finansloven, som det i Almindelighed sker. Der er ikke Spor af Grund til at tro, at der kræves en særlig ny Lovgivning, der kræves kun en almindelig Bevilling paa Finansloven.

Jeg skal endnu kun gentage, hvad den